

Çu iu tie?

Jordi Balaguer Bruguera, *exponensbiology*

L'Alba havia aconseguit convèncer en Max, el seu xicot, per anar a fer un bivac a la muntanya. A tots dos els agradava la idea de dormir al ras, gaudir del cel estrellat i compartir una ampolleta de vi. I ell ja s'imaginava una nit moguda dins el sac. Tot i això, no li havia explicat tots els motius per anar aquell mateix cap de setmana, improvisat d'última hora.

Tots dos tenien 26 anys i sortien des dels temps de la facultat. Ella havia estudiat la carrera de Física i ell, magisteri. L'amor va sorgir arran d'una festa universitària de dijous al campus. Ara, ell treballava com a mestre d'escola i ella trampejava amb feines diverses a l'espera que el seu bon expedient acadèmic li permetés gaudir d'algun ajut econòmic per a continuar el seu treball de doctorat en algun centre de recerca astronòmica. Compartien, entre altres coses, la passió per la música i formaven part de grups

amateurs que de tant en tant tocaven en bars i centres cívics.

Ara eren allà xerrant i bevent vi, mirant Orió, les Plèiades i el Brau. Ella parlava en termes científics, mentre ell li explicava la llegenda grega d'un caçador una mica sortit que perseguia nimfes protegides per un brau a les ordres de Zeus. I l'anava acaronent suaument, amb una intenció molt clara. Primer el clatell, el coll, la mà que s'endinsava serpentejant sota la brusa... Llavors ella li va agafar la mà, aturant-lo. Ell no entenia el perquè, ella mirava amb la vista perduda cap al cel. Li va preguntar què li passava, si hi havia algun problema, però ella continuava mirant al cel.

Llavors es va fixar en un punt. Primer, molt lleu, va aparèixer una llum tènue, verdosa, que a poc a poc s'anava fent gran i adoptant un aspecte nebulós. Recordava aquelles imatges d'aurores boreals que ella havia admirat tantes vegades, però no era tan gran. I va començar a sentir aquells sons, un xiulet greu que semblava marcar una melodia. L'Alba ja havia vist i sentit allò abans. En les darreres setmanes Internet s'havia omplert de vídeos de mòbil gravats a correuita provinents de diferents llocs del món. Fins ara, cap científic havia pogut donar una bona explicació, però ella havia fet anar el cap i la imaginació. Havia buscat vídeos, n'havia buscat la procedència i el dia que van ser enregistrats i havia analitzat els estranys sons gràcies a la seva formació musical. Per a això la immediatesa de moltes publicacions a les xarxes socials pot ser una gran font de dades i l'ús de *hashtags* facilitava la recerca.

En Max havia aturat la seva mà, i també estava embadalit amb la llum verdosa. No va veure com l'Alba obria la seva motxilla i en treia una llibreta plena de gargots i càlculs intel·ligibles per a ell. I entremig d'aquell garbuix matemàtic hi havia dibuixades algunes línies de pentagrama amb algunes notes sobre elles. L'Alba en va corregir algunes i en va encerclar d'altres afegint petits nombres al costat. Quan en Max li volia preguntar per la llibreta, l'Alba ja havia tret una flauta travessera i va començar a tocar. Era una

melodia lenta; una cançó dolça que, tancant els ulls, el feia pensar en un passeig vora un estany agafat de la mà de l'Alba, sentir el vent, les fulles, la remor de l'aigua. En Max no en sabia tan de música com ella, però li agradava molt. Quan va acabar, l'Alba va murmurar unes paraules "Tsuru No Sugomori" i va tornar a tocar la melodia 3 o 4 cops, canviant cada vegada algunes de les notes.

I llavors la llum verdosa va anar adoptant una forma més regular, un disc estable al cel. I tornà a emetre uns sons, aquesta vegada diferents. La melodia que havia tocat l'Alba es va repetir, com un eco. Però ella ja no tocava, ja havia deixat la flauta, o més aviat li havia caigut de les mans.

El que abans era una llum difusa, ara era un disc que oferia imatges força clares. El Sol, els planetes del sistema solar que l'Alba va reconèixer fàcilment, galàxies desconegudes per a ella... I llavors una imatge de la Voyager 1, la sonda llançada als anys setanta i que havia arribat a l'espai interestel·lar, i del seu disc d'or amb imatges i sons representatius de la Terra. El disc lluminós es va anar dissipant, repetint les diferents imatges, fins a arribar a desaparèixer.

En Max estava totalment sorprès, desencaixat:

—Alba, què ha estat això? Hem vist extraterrestres?

L'Alba va meditar uns segons.

—No, ha estat la primera trucada galàctica. Més o menys han preguntat: "Hola, hi ha algú? Hem trobat això. És vostre?" I hem respost, "Sí, som aquí".